גולן, שיר-לי (30 באוגוסט 2015). "כולם מדברים על שוויון" (ראיון עם פרופ' יולי תמיר). *24 שעות* (המוסף היומי של *ידיעות אחרונות*), עמ' 10-11.

חינוך | שיר-לי גולן

צילום: דנה קופל

כולם מדברים על שיוויון

לפרופ' יולי תמיר, לשעבר שרת החינוך, יש חדשות בשבילכם: מדיבורים לא יוצא שינוי חברתי. בספרה החדש היא יוצאת נגד הורים שמתנשאים על המורים, נגד המרדף אחרי כותרות וחידושים, ואפילו נגד השקיפות. רוצים שינוי אמיתי? אל תשלחו את הילד לבית ספר פרטי

"אין זמן לטעויות". פרופ' יולי תמיר

פרופ' יולי תמיר מסרבת להיות אופטימית. היא מבקשת אמנם לרכז את הפסימיות, אבל מהדהדת 'כרי שיהיה בסדר, צריך לעבוד קשה, ובלי עבודה קשה יהיה נורא, מדינת ישראל עשתה דברים גדולים, אבל כרגע כל אחד חושב על עצמו ואנשים מתקלקלים מטה שקידה מכיוון. אם האנשים הטובים ישלבו ידיים, ויעשו מחלף לריסון ההרדרדות החברתית שאנחנו חווים – יהיה טיפה".

מה יש אפוריים לקצרת מרי ליבאל את חזיונך?

"שקיעת החינוך הישראלית עוכרת, אבל היא מובלת מדיניות שליה. כולם מכפרים אחזה הוקמים עליה. הבעיה הזה נובע ליקיעי מהעבדה שהיא משקפת לנו אות הטבע חברתי בכלל. היא לכעיקה תמונת הראי שלנו מחברה מעמדית, מפוצלת, הבדה של פערים גדולים מיסוליריות שלה נשחקה. הכ' רה בפוזה ענייה ותחרותית. המראה הזה לא נעים, מלבו מעדיפים לסבר לעצמנו מיעוד אחר, אבל לכעיקה כל מעמד בדה מתעקה שמתחדד".

איך זה קשור לבקיקת הביטוחית על מבנ חיינוך?

"יש אינטרס לחשדיר את הנעיכה, מדי לחדד את הדר' מנגנ מבנה בין הרחבה על מדיון הדמגיות לבין הרצון לחבריח את הילדים הפרטים מסעיבה הדעת הבינדרית. זה מחלים את הנעיכה – בסס שמחלישה אותה התנשאות של ההורים החזקים על המורים. שבונעת מזה שרהם מסכילים כמהם אבל מדחיפים יותר מהם. רגיש שרהיה שוויון שאנשים חזקים יתחבלו בראי לפני שהדיר עילה לכיתה א', רחליש שהא ומבריו חלשים לבית הספר הסמיבה, הבינוני, ולא לאיות בית ספר יחידי. זה מה שיחזיר את השיוון, לא הבנתה ריבות. רק מבי אפשר לחזק את הפערים, באמצעות מחלכים אחרים של שילוב".

מי צריך מיקור חוץ

רק בראש האגודה לזכויות האזרח ומכנתת בזום בנוסיא מסכלת. "שעקר". ביטוח בשורה הדעת' הוא הבילה את תעבנת "אופק חדש" ומעלה הנות הגבולת תמצב הוגבה ללמדה בשמעותית ולתקמקת לימודי' האזרחות. בימים אלה יצא לאור ספרה החדש "מי מפחד משיוון? על חינוך וחברה בישראל" ובהוצאת ידיעות ספרים, אבל אל תבנו מר האמות הפרטיות".

אינטראקציה בין המורה לתלמיד, ראיל הפרויקטים לרגע האלה יוצרים ברוקן את הנפר – רעש וסבירת שגרה. בכלל, הבעיה בעשרה הדיונית, כל הזמן רוצים לחדש, למהו לנמה לא להתעסק בלעשות את אותו הדבר, רק טוב, או יותר טוב: זה נובע בחלקו מהצורך הארגוני לדחות. הרי מעיבת חינוך שמנת לא ביבדיו מנבאות כל רגע מחדש חדש, אבל לדחות על סדנ' חודש של למידה מהתחלה, זה מעעמם".

החלשים נענשים

אחר הנודמים לתחרות הזו על הבמה' רות, שבלפיו מבוטת תמיד ביקורת רבה בספרה, הוא השקיפות המלאה. זו שסכנ' סה את מעבדת החינוך לגזיית הסיבנים והפרוקסים וכדי שיהיה על מה לדחוף ואיך לדרמים. זו שבדבת למדע – שא' מוד לדרדה לדחות פנימי – להתפרסם ולדחות מבוגל בידי הדורים החוקים באופן שבחלים עוד את מבי הספר הציבוריים.

מה בל כך רע בשקיפות?

"הדא בריבה לדחות מבוקרת. דיווח אינטרפ עלול לפגוע בתהליכים חזוניים שלוקחים זמן. מביעה אחרת מתרחשת בבלל פרסום תוצאות מבחני המדידה וההעיבה למיניהם. כל עיר מקיימים מבחני מיומנות שיאפשרו לבחון את עבנת, לאחר בשלים לימודיים ולתקן אותם. זה בסדר אבל בשנה הזאת למבחני הישגים, זה הרס את המעבדת – המדידות הנוסבות לכלי שיווקי עבור המפלגות ועניינו כלפי אלה שלא הצליחו, מה שמגריל את המרבבבה לעשות דוקא את מה שפחות נכון במחינה חינוכית. מכיבים את תלמידים למדידות, פלמדים אותם לשנן במקום לחשוב ולהבין מה הם עושים, זה חוטא למטרה החינוכית. הדי צריך לתת להלמידים לשעות כדי לדעת מה הם לא מבינים, אבל בתי הספר רוצים להיות מדוהים טוב, כי הבתרנים מתפרסמים, ואז זכו לפרנסיה. לכן, בעיני, צריכה להיות פה אמירה, גם מול מעבדת המשפט, שהמדיע שמי תקבל במדידות חשוב אבל הוא צריך להיות מבוני ולשמוש מעבדת החינוך בלבה. מבחינים הם אכפע, לא מסרה, זו שמות לספר את התנאות הדרוגה לחזות הכל".

תמיר גם מצביעה בספרה על הקשר ההדוק בין האי-שוויון להרעדר מובי' ליות חברתית. "הפוני פוגע ביכולת התלמיד להגליה בלימודים", היא אומ' רת. "ומאחי יכול להיות שדעלמת שכר הפיגומים וחילוקן הנשפחות במעגל הפנינ תעזור לילדים שבתיהם ענים יותר ממימון שעתים נוספות בבית הספה. אי-אפשר לחשוב בנפרד על הפיני רעל החינוך, ולכן כדאי לעבוד, לבחון את התמונה הכללית ולהגיע את הרצון החברתי לשינוי תוך כדי. ביבוש מרכיזות מושבלת לרבירתו. במקום מכל אחד יחשוב על עבנו, צריכה להיות הנבנה שכל אחד יכול להרגש לעבדת הדדדרות. הפסיביות לא עובדת, מהפכה מתחילה בכר האמות הפרטיות".

יהודים בארץ, ושיגיד משהו על ערכים משותפים של סולידריות ואחריות הדדית. לצערי, אני לא בטוחה שזה אפשרי".

העובדה שהרשות לבקרים יוצאות ממשרד החינוך הודעות לעיתונות על פרויקטים חדשי נים כאלה ואחרים, ועל תוכניות ליטוד מיוחדות שמעבירים נציגי ארגונים חיצוניים, מבעיכה את פרופ' תמיר לא פחות. "אני לא אוהבת את מיקור חוץ, את העברת השדרבים לארגונים שמקבלים תרומות נשיגה שבתי הספר אינם יכולים לקבל תרומות. מה עוד שלא פעם התוכניות האלה מיותרות", היא אומרת.

"אם כל יופיים בבנס ארגון ומלמד על אכילה נכונה, על כבחיות בדרכים, על מיחזור וכו', מתי למדים? זו בעיני אחת הסיבות לכך שאין זמן ללימודי היסוד להע' מסק 'כולות ובתנות הרבגה, לרשת מיומנויות. הרי זו הבמחת, גם אם זה לא סנסי, ולכל השאר – קישוטים, ואל יבלו לחמוס עליה. שיגיד את האיזון בין ישראל במדינה דמוקרטית לבין היותה יהודית, שיביר מבוחחים של הלאו לים הרשב. למדיה מחירבת שקט, הקשבה, רצון, התמדה,

לנבנא בו מרשם פלא לתיקון החינוך או החברה. הספר מדיבר לדבריה בראש ובראשונה למדים ולמבנלים. אבל גם להורים שרוצים לקבל הלשלת חינוכית בבדיה ויחר מדרעה. שבנמקים לחשוב על מבנ החינוך ולהמור עליו מנעדת מבנ רחבה יותר. הוא מבוסס על מחקרים עיבנים אבל נמאר נגיש, גם אם מדבדן בגיעיר בגלל הפער שתמיד מפנה אליו את החקור – בין הרבמדים הרשים על הנוגד לשפר את החינוך בארץ, לבין הוקפה הפרטית של כל אחת לראות לבנני ילדיה שמבגיחה את הפערים בחברה ותשכח כל מיכוי לשוויון חדגעיות.

זה לא רבר שמעבעת החינוך אמורה לחשייש? חינוך לשוויון?

"מעבעת החינוך מעבירה רק ספרים שיש עליהם מוגבנות, וכך עוד אין קונבנזיה מבבר עבנים מבו בנבד הורים וקבלת האחה, ואין לנו מקפם מבנו מבו הזוקה האנטיישאית, אנחנו נגולים מהמורים את מלי הנבנהה שלהם. חלוחי שיכולנו להרגע לחמבנה הבדתית – מסמך בן אדבע מסמאים מבולם הבחרת, יכולי לחמוס עליה, שיבריר את האיזון בין ישראל במדינה דמוקרטית לבין היותה יהודית, שיביר מבוחחים של הלאו לים הרשב. למדיה מחירבת שקט, הקשבה, רצון, התמדה,